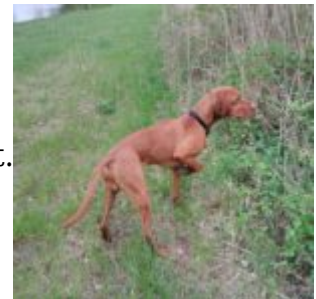

..... a to nožky bolí, dvě a dvě hodiny na póli! Cárára! (Mno koukám, že se mi ty dva kováři v městě, dostali dost jako pod kůži ☐☐, ne a ne se toho zbavit. Nejdřív jsem z toho udělala dva ohaře v domě, teď zas jsem to hodila do pole.... co bude příště?? ☐) Nicméně to byly dvě suprový hodinky. A proč? Protože byly s Rumíčkem. Stihli jsme toho, jako vždycky spoustu. Nejdřív nás shodou okolností zastavilo nezávisle za sebou pár lidí, co nás znají a mají Rumíčka rádi, tak jsme se chvíli družili, povídali, ale.... pak už bylo vidět, že by Rumíček rád konečně už do toho pole.... "Prosim Tě jako, kdybychom už mohli jít..." Takže jsme šli. A hnedle na kraji srnka. Vyběhla z křoví a jen se jí bílá zadelka míhala. Abychom se vyhnuli davům, zamířila jsem vnitřkem polí k mostku přes dálnici. Tam mi udělali trochu čáru přes rozpočet bezohledný kolisti krosisti, který značnou část tohodle pole rozhrabali, navalili tam bordel, kamení a škváru a budují si tam homole na kterých jezdí a nedá se odtamtud vůbec dostat ven. Že tam vedla cesta je jim zcela šumák. Proč taky. Oni jsou ti kolisti přece. Přiznám se, že čím dál tím víc vnímám kolisty, díky jejich chování, jako bezohledný sobce, nerespektující nic, ani okolí, ani ostatní lidi, ani bohužel tu přírodu, do který se vydávají.

Prodrali jsme se teda za mýho mohutnýho nadávání trním, přešli přes dálniční most a zašli do čtverce stařiny v oraništi (to pole je doteď neosetý, to je zvláštní). A tam na nás čekal krásnej zajíc. Bylo to po hodně, ale opravdu hodně dlouhý době, co jsem u nás zajíce viděla. Mám dojem, že tady u nás snad ani jednoho za celou tu dobu, co máme Rumíčka. Jak kdyby zmizeli (což asi i zmizeli). Ale tohle byl krasavec. Byl takovej do hnědozrz, kratší ušiska a měl takový jako trošku tmavší sedlo a bílý ponožky!!! Spíš jak z králíkární, kdyby byl ☐. Pelášil tím suchým oraništěm, jen se za ním - doslova - kouřilo. Je sucho, takže ta hlína opravdu práší. Což jsme si taky dost užili, když jsme přes to pole zamířili k rybníčku. Ještě před tím mi Rumíček našel bažantí slípku a tím jsme to měli pro dnešek komplet, co se týče

zvěřince. Srnka, zajíc, bažantice - za jedno odpolko, to je dobrý výčet.

V polích jsme si utužili vysílání do stran a za chvíli měl Rumíček jazyk na vestě, takže když jsme došli k rybníčku nadšeně se do něj naložil. Chvíli si tam pouštěl balonek, chvíli jsem mu

ho házela a pak jsme šli rybníček obejít. Z rákosí vyplaval párek lysek a tak jsme se podělili o piškůty.

Zpáteční cestu jsem volila už álejí, a aby nám ta cesta líp ubíhala, natrhala jsem pár stébel rákosovitý trávy. Ať je po cestě zábavička. Měla jsem ten den nějaký slabší postřeh, takže nikdy netrvalo dlouho a Rumouš mě vyřadil ze hry tím, že ji ulovil ☐ . Když se za zatáčkou objevili koně, využila jsem toho a sedli jsme si na lavičku, ať mají jezdky hladší průjezd, kdyby byl některý z koníku plašivec. Rumíček nafásl žužlopásek a spokojeně si žvejkal. Akorát když dožil zbytek dorazila k nám dvojka smečka borderáků se svojí paničkou. Pro úplnost - border teriérů . Daiba byla velká láska Ešusa ☐ a vždycky nás moc ráda vidí - stejně jako já ji, protože..... vzpomínky. Její parťák se jmenuje Erty a ač se dokáže chovat jako pravej teroš, tak s Rumíčkem fungují dobře. Přidali se k nám a tak jsme utvořili "smečku". Daiba capala s náma - v holčičím týmu a oba hafani si bok po boku čuchali, co kde kdy a kdo a s kým. Pohodička. Doprovodili nás pěkně až ke konci polí, já se ještě pomudlala se stárnoucí Daibou, která jevila značnou slabost pro mou pamlskobrašničku... jak jinak, postarší dáma na procházce se musí nutně posílit přece :D... a pak už jsme mazali dom. Ještě zastávka u samošky, Rumíček si prolezl stojanem na kole, šup skočit se napít do potůčku a už jsme byli doma.

Hezky příjemně unavený tak akorát, aby se Rumíčkovi dobře spinkalo. Pochopitelně ovšem až po večeři a večerním venčení. Mezitím se stihlo ještě asistovat u vaření a tak jako podobně.